

Док чекамо 16. септембар у апатији и зебњи да је питање севера Косова решено поново на нашу штету, изненада се појавила вест да су две државе повукле признања Косова, а да је процес повлачења признања могућ још у три. Домаћи медији су најпре објавили да су азијска држава Оман и афричка Гвинеја Бисао повукле одлуку о признању, што би био први пут од косовског проглашења независности да се циклус признавања зауставио и кренуо уназад.

Ова врло значајна вест је затим изазвала малу забуну, да би на крају министар Јеремић разјаснио да ове две земље заправо никада нису ни признале Косово, па самим тим нису ни могле да повуку признање. Јеремић је, међутим, најавио да су друге две земље чланице Покрета несврстаних заиста покренуле процедуру повлачења признања, као и да постоји могућност да то учини најмање још једна афричка земља, пошто се у њој се један високи функционер налази под истрагом због сумње да је примио мито од једног албанског бизнисмена како би та земља признала Косово.

У бројним мањим земљама у којима је раширена корупција новац је заиста омогућио признање независности Косова, а за то су косовски Албанци издвојили велике суме. Неименовани албански бизнисмен је највероватније Беџет Пацоли, садашњи заменик премијера „Владе Косова“, познат као један од најбогатијих албанских бизнисмена, који је због свог богатства и задужен за лобирање признања. Недавно су и приштински медији објавили информацију да је он на лобирање за независност потрошио чак 70 милиона долара, што показује да је Пацоли у многим малим државама буквално „купио независност“, а његова главна мета су, као што је још 2009. писао *Прес*, биле оне државе чији се министри могу купити за један до три милиона долара.

Албанци су на такав начин покушали да стигну до бројке од 100 земаља које ће признати Косово, како би могли да затраже пријем у УН, док је поред новца велику улогу у признању играо и притисак великих сила. Резултат тог потрошеног новца и притиска је да је до сада Косово, нажалост, признало 80 земаља, од тога у августу Бенин и Нигерија. Осиромашена и опљачкана Србија нема новца да парира албанском капиталу, и да митом обезбеђује непризнања, нити може да једнаком силом попут западних земаља врши притисак на мале државе да не признају Косово. А то би такође било у супротности са државном политиком и принципима поштовања међународног права на којима се наводно заснива досадашња политика према Косову. Зато дипломатија јесте какво-такво средство да се признања спрече, те је стога и недавни Самит несврстаних у Београду свакако допринео да се најважније државе овог покрета поново званично

изјасне против косовске независности, као и да се на лицу места лобира за српску ствар, с обзиром на то да бројне земље из ове групе већ дуже време трпе снажне притиске водећих западних земаља, и својих бивших колонизатора.

Српска дипломатија се бар у овом случају показала као успешна, и веома значајно ће бити ако се остваре најаве министра Јеремића о првим повлачењима признања. То ће у самозвану косовску државност, и поред труда Албанаца и њихових спонзора, унети додатну нестабилност, и показати да сила и корупција можда ипак могу бити превладане аргументима права.

Ипак дипломатија, као што видимо, није у стању да отклони страх од нових провокација и насилних акција самозваних албанских власти на Косову. Док се над севером Косова и Метохије надвија опасност од новог погрома, Оман и Гвинеја Бисао су превише далеко. За Србе на северу је тренутно много важније шта ће се десити 16. септембра и да ли ће држава Србија знати да реагује на евентуалну силу од стране Албанаца. Јер ако се дозволи да Албанци преузму Јариње и Брњак, и ако се расформирају тамошње српске институције, са присуством државе Србије ће бити готово дефинитивно завршено, а тада ће бити готово потпуно свеједно која афричка или азијска држава јесте или није признала Косово.